

LA FARGA

REVISTA DE SALT

ANY XVI - NÚM. 150 - AGOST, 1994

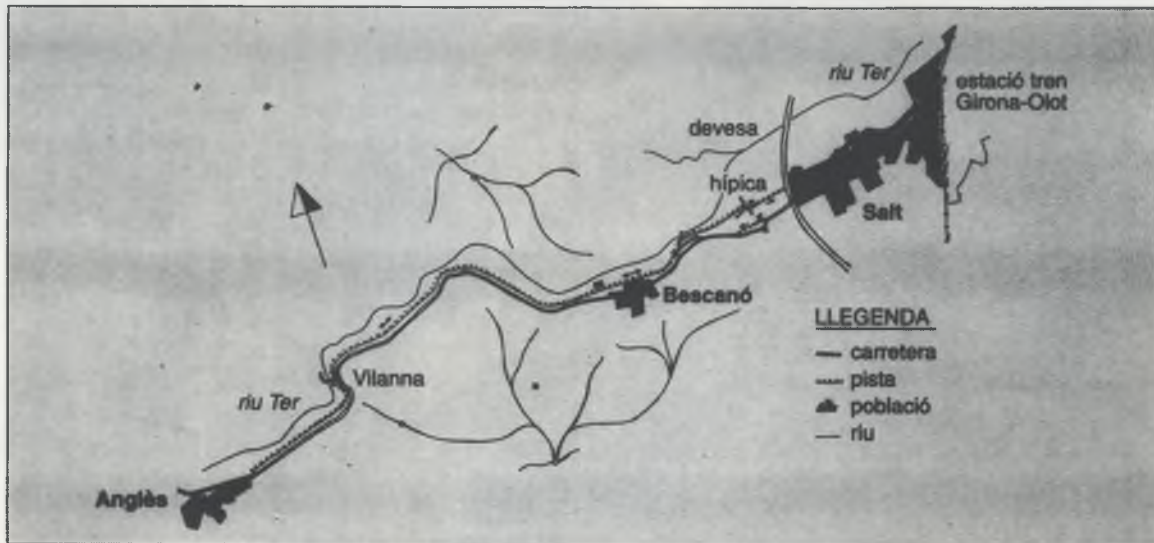
Un estiu amb La Farga

94

A Salt, ara hi ha molts ciclistes i cicloturistes de tota mena, grans, joves i adults. Pel seu interès i perquè parla del nostre poble, reproduïm el contingut de l'article que va publicar el diari "AVUI" el 27 de maig de 1994, per a divulgació de tots els interessats.

Pels vells camins del tren d'Olot

Recorregut per uns corredors verds testimonis del passat

Joan Portell

El ministeri d'Obres Públiques ha arreglat —col·locant algun pont que hi faltava i netejant— una part de l'antic camí del

tren que anava de Girona a Olot amb la finalitat que pugui ser resseguit amb bicicleta. Es tracta d'un corredor verd que segueix en el seu primer tram el curs dret del riu Ter. En aquesta fase, però, només s'ha arreglat el tram que va de Girona a Anglès. Cal esperar que pròximament es pugui resseguir completament tot el recorregut i arribar fins a Olot, perquè, segons informacions que hem pogut constatar, el tram que queda per arreglar és d'una gran bellesa paisatgística.

La ruta se segueix tornant pel mateix camí. Aquest fet permet que si ens cansem puguem fer mitja volta en qualsevol moment.

Marquem el punt zero de la sortida a l'antiga estació del tren d'Olot, convertida actualment en el Centre de Cultura l'Estació, un centre d'informació i serveis per a la joventut. L'estació la trobem a 170 metres de la cruïlla que hi ha entre la via del tren i el carrer de Santa Eugènia, al carrer Tomàs Mieres, on podem deixar-hi el cotxe.

0 km / 0 min. Ens situarem mirant l'estació, i seguirem a la dreta pel carrer que uneix les poblacions

de Girona i Salt. Cal seguir sempre el carrer principal, i creuem l'autopista al cap de 3,3 quilòmetres.

4,02 km. Arribem a una rotonda, on, just abans d'entrar-hi, girem a la dreta. Continuem sempre recte fins a tornar a sortir a la carretera N-141 (km 4,43), on continuem a la dreta. Creuem Montfullà (km 4,6).

4,89 km. En aquest punt deixem l'asfalt, i agafem definitivament la pista de terra que surt a la nostra dreta i que segueix paral·lela a la carretera, que ens porta fins a Anglès. Al quilòmetre 5,6, quan la pista s'enfonsa un tram respecte a la carretera, deixem una pista a la dreta. A la tornada, si es desitja, ens podem desviar per aquesta pista per tornar per les deveses de Salt.

6,36 km. Passem l'antiga estació de Bescanó, que deixem a la nostra dreta. És un bon lloc per fer-hi una parada.

12,95 km. Arribem a Vilanna i a l'estació de tren, que també deixem a la dreta després de deixar el trencall que indica Sant Martí de Llèmena.

13,63 km. A partir d'aquest punt l'antic pont del tren està ensorrat i cal fer un curt descens per recuperar la pista bona, al cap de 100 metres.

14,87 km / 1 h 10 min. Arribem al rètol que ens anuncia que entrem a la comarca de la Selva. Al cap de 10 metres, passem el rètol d'Anglès, on marquem el punt d'arribada i on

fem mitja volta pel mateix camí. És aconsellable fer una visita al poble, ja que amaga racons d'una gran bellesa.

24,14 km. En aquest punt, que era el quilòmetre 5,6 de pujada, ens podem desviar a l'esquerra per tornar per la devesa de Salt. Si prenem aquesta opció, al cap de 90 metres ens desviem a la dreta, i deixem el riu Ter a la nostra esquerra. La pista que seguim va a morir en una altra on girem a la dreta (km 26,27), i tombem a l'esquerra quan trobem un centre d'hípica (km 26,56). La pista ens porta directament a l'autopista, que creuem i girem a la dreta fins a sortir a l'església de Salt. D'aquest punt només cal anar a buscar la N-141, on després de girar a l'esquerra arribem al punt de sortida (30,2 Km / 2 h 30 min).

- Itinerari: Girona (75 m) — Salt (80 m) — Bescanó (100 m) — Anglès (181 m) — Bescanó — Girona.
- Quilòmetres: 30,2 Km.
- Desnivell: 100 m.
- Durada: de 2 h. a 4 h.
- Sobre la BTT: 100 per cent del recorregut
- Mapa: Selva — 34. Mapa Comarcal de Catalunya. Institut Cartogràfic de Catalunya.

ANY XVI/NÚM. 149
AGOST 1994

PORTADA/Pau Morales
Un estiu amb La Farga.

LA FARGA/Revista de Salt
EDITA/Casal de Jubilats de Salt
DIRECCIÓ/Josep Cristòfol i Darné
COORDINACIÓ/Ma. Helena Romagós
CONSELL DE REDACCIÓ/Josep Cristòfol i Darné, Guillem Terribas i Roca, Lluís Mateu i Riera, Joan Boada i Reig, Jaume Bosch i Termes, Martí Fita i Casals, Miquel-Àngel Ferrés i Fluvià, Agapit Alonso i Pont, Sebastià Parra i Nuño, Alicia Vila, Xavier Alberch i Fugueras, Salvador Sunyer i Aimerich, Ma. Àngels Mir i Casas i Xavier Margenat.
COL·LABORACIÓ HABITUAL/Antoni Brugués, Pitu Geli, Josep Guardiola, Eva Escuin i Dilmé, Pili Fernández, Biblioteca Municipal Jaume Minstral i Maslà i Josep Boó. Anna Bonal, Jordi Casals,
COL·LABORACIÓ EN AQUEST NÚMERO/Marta Bruguet i Arfelis i Josep Mir
COMPAGINACIÓ/Xarli Terribas i Roca
CORRECCIÓ I ESTIL/Toni Rusalleda
FOTOGRAFIA/Manel Calvo i Martí Artalcjo.
DISTRIBUCIÓ/Pitu Geli
ADMINISTRACIÓ/Joaquim Boada i Reig
TIRADA/1.400 exemplars
REDACCIÓ/Passaig Verdguer, 1
Tels. 23 04 98 - 23 85 78
IMPRESSIÓ/Impremta Pagès, S.A.
Tel. 42 01 07 - Anglès (Girona)
DIPÒSIT LEGAL/GI-356/79
SUBSCRIPCIÓ ANUAL/1.500 Ptes.

LA FARGA NO SE SOLIDARITZA NECESÀRIAMENT AMB LES OPINIONS EXPRESADES AMB ELS SEUS ARTICLES SIGNATS I QUE PUBLIQUEM ÍNTEGRAMENT RESPECTANT L'OPINIÓ DEL SEU AUTOR.

LA FARGA AUTORITZA LA REPRODUCCIÓ DELS ARTICLES, SEMPRE I QUAN S'INDIQUI CLARAMENT LA SEVA PROCEDÈNCIA.

PREMI TRES DE MARÇ DE 1989

La grua de Can Panxut

A finals de 1993 vàrem veure com l'antic Patronat Parroquial de Salt (actual Ateneu Saltenc "Can Panxut") era enderrocat per donar pas a un nou edifici, que ha de ser el futur Teatre Municipal.

Lamentablement les obres no han pas anat al ritme de les necessitats culturals del poble. L'empresa a qui es va adjudicar l'obra, va fer en el seu moment una rebaixa importantíssima per sota del preu de licitació. Al cap de 4 mesos, aquesta empresa va renunciar a continuar l'obra, i la grua de Can Panxut va quedar parada. El Patronat estava enderrocat (només es va salvar la façana) i l'aspecte exterior era (és) poc gratificant. En el moment d'escriure aquestes ratlles la nova empresa adjudicatària encara no ha reprès les obres. Aquesta nova empresa és Cubiertas y Mzov.

Total, que les obres de Can Panxut, per qüestions tècnico-administratives, porten un retard considerable.

Això, en si mateix ja seria important en una obra pública, però el més greu és que Can Panxut ha estat sempre un motor cultural, un calliu viu d'entitats del poble que s'han aplegat a l'edifici per donar vida cultural a Salt. Tot i essent el centre d'interès bàsic, el teatre d'on han sortit companyies com l'Agrupació Estil, el Talleret, el Safareig, etc., al seu redòs s'han desenrotllat tota mena d'activitats que han vitalitzat Salt i el barri vell: exposicions, xerrades, espectacles infantils, tertúlies, vetllades, etc....

La situació de Can Panxut i el seu retard en la construcció del nou Teatre Municipal (pensem que estem parlant només de la primera fase de l'edifici) fa que Salt perdi ritme cultural, amb la consegüent dispersió d'actes i de lloc de reunió d'entitats.

La cultura viva, generada des de baix, la que ha donat un nom a Salt i ha marcat una generació de joves saltencs (que ara ja no són tan joves) no pot deixar que el Patronat/Ateneu (Can Panxut, en resum) estigui com està i vagin passant els dies i les obres de construcció del nou centre esdevinguin gairebé interminables.

Voldríem que la grua de Can Panxut funcionés activament, senyal que l'obra va en marxa... i sobretot ens n'alegrarem molt més quan aquesta grua desaparegui com a testimoni que el nou teatre estarà acabat.

SUMARI

LOCAL	D'ACÍ-D'ALLÀ
Pels vells camins del tren d'Olot.....2	Notes d'estiu.....12-13
EDITORIAL	RACÓ POÈTIC
La grua de Can Panxut.....3	El romaní trasplantat.....13
ESPIGOLANT	ENTORN DEL PROGRAMA
Carrer Major.....4	La fe d'errades.....14
LOCAL	A PEU PLA
ArtSalt-94.....5	Presentació.....15
L'hereu i la forastera.....5	Simbologia de la creu.....16-17
HISTÒRIES AL VENT	OPINIÓ
Un foraster vingut de lluny.....6-7	"Zapping": Versió actual
EL COLOR DELS DIES	de fer safareig?.....18
Les Guixeres.....7	CAGAFERRO
IMATGES	L'acudit foll.....19
Comunicadors.....8-9	COPSA AL VENT
L'ALTRE IMATGE	Conte.....19
Eldiscret encant del'estiu.....10-11	

El carrer Major

Així era l'any 1969 el carrer Major (aleshores aquest tram es deia calle José Antonio), amb la plaça Verdaguer (popularment plaça dels Peixos).

Com es pot veure, el trànsit era força escàs, hi havia arbres (mèlies) al cantó sud del carrer, des d'Esteve Vila fins al pg. Marquès de Camps.

La plaça Verdaguer era més assolellada, no s'havien construït els pisos actuals i es podia fer

tertúlia al cantó d'Esteve Vila.

Lavors no calien semàfors, i les voreres eren netes de cotxes, per tant s'hi podia passejar.

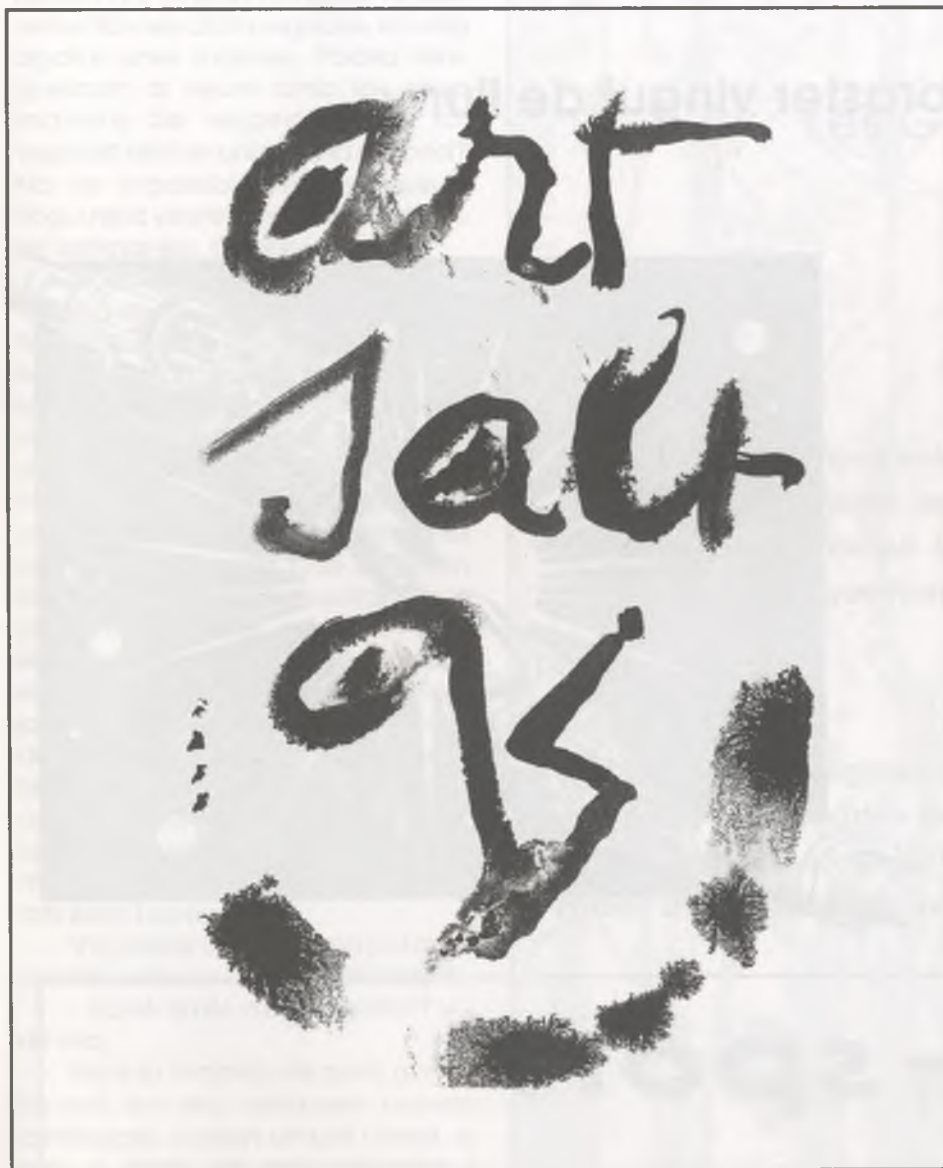
"Només" han passat 25 anys (l'any 1969) l'any en què l'home va anar a la lluna, com ens han recordat fa poc, però nosaltres érem feliços perquè el carrer Major era transitable i no feia falta estudiar si havia de ser d'un o de dos sentits.

frigoríficos del ter
S.a.

**ESCORXADOR GENERAL FRIGORÍFIC
I SALA D'ESPECEJAMENT N.º R.S. 10.4125/CAT-10.03930/GE**

C/. Major, 419 - Tel. 23 31 11*
17190 SALT

Fax 24 45 18 - Telex 56204 FTER-E
Apart. Correus, 239 - 17080 GIRONA

ArtSalt 94

El 19 de juliol es va inaugurar l'exposició ArtSalt-94 distribuïda en aparadors de 21 comerços de la vila. Aquesta exposició, organitzada pel Museu de Salt juntament amb les diferents associacions de comerciants de la localitat, té per objectiu acostar l'art al conjunt de la població.

En aquesta mostra s'hi poden trobar obres de pintura, escultura, vitralls, fusta, metall i ceràmica. Els artistes expositors són Josep Bronsoms, Alfons Mateu, Jordi Barris, Marta Font, Josefina Bosch, Concepció Puig, Joan Fita, Ramon Carreras, Lluís Mateu, Josep M. Corominas, Miquel Cañigueral, Jaume Arnan, Ramon Torramadé, Jaume Margenat, Valentina de Sagarra, Joan Tenorio, Jordi Baus, Joan Macias, Guillermina Bou, Josep Planella i Vicens Mas.

L'hereu i la forastera

L'Agrupació Estil ha representat al pati-jardí de "Can Mut" l'obra "L'hereu i la forastera" de Josep M. de Sagarra, com a homenatge a aquest autor amb motiu del seu centenari. L'obra s'ha representat els dies 15, 16, 17, 22, 23 i 24 de juliol, i ha tingut una molt bona acceptació per part del públic, captivat pels versos sagarranians i per l'excel·lent interpretació dels actors, els mateixos que ja l'havien representat ara fa 32 anys. L'obra ha estat dirigida per Joan Canals i protagonitzada per Agnès Rigau, Lluís Mateu, Teresa Moré i Rafael Riera, entre d'altres.

RECULL

- Exposició d'olis i aquarel·les de Pinsach. De l'1 al 30 de juliol. Les Bernardes.

- Concert Coral a càrrec de "La Cantilenne" de Thuir (França) i el Cor Infantil i Juvenil de Sant Cugat del Vallès. 7 de juliol. Parròquia de Sant Jaume.

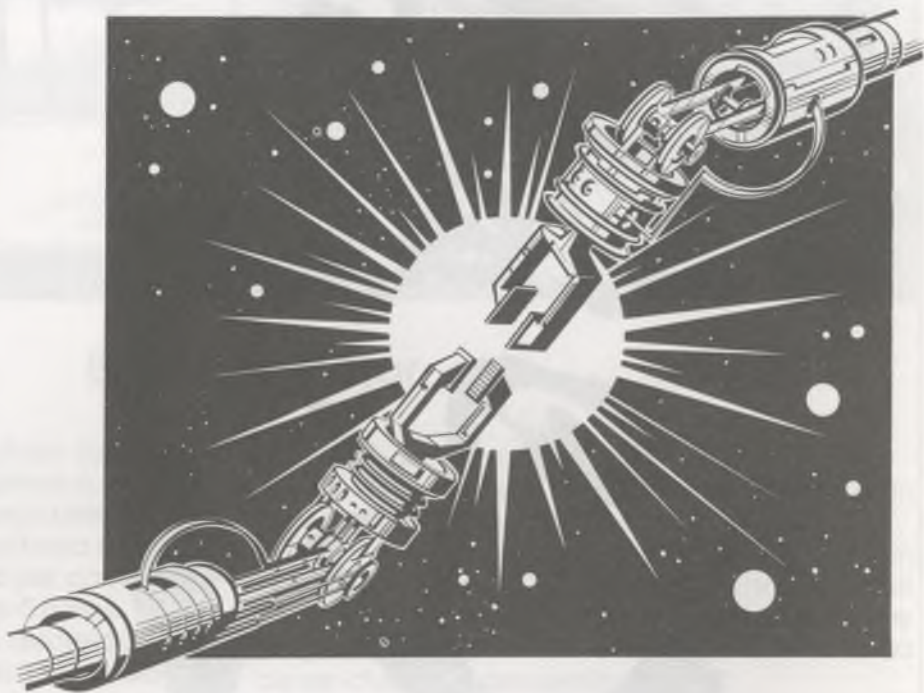
- Exposició "Gent de dibuix" amb obres d'Eudald Roca, Fidel Aguilar, Sònia G. Domènech, David Ruano, Carles Claparols, Adela Camaño, Jordi Planas, Enric Giralt, Anna Rosa Uceró i Ferran Peinado. Del 12 al 31 de juliol. Museu de Salt.

- Tertúlia-debat: "Cementaris sobre la conferència internacional sobre la població i el desenvolupament". 14 de juliol parròquia de Sant Jaume.

Un foraster vingut de lluny

M'estava acostant a la meua destinació. Vaig decidir aterrar enmig d'una zona de bardisses prop del riu. Allà al voltant hi havien molts arbres i ple de matoll, la nau quedaria ben amagada en aquell indret.

Vaig caminar una estona contemplant i gaudint de la bellesa d'aquells paratges, tant de bo tinguéssim quelcom semblant en el meu planeta! De tant en tant agafava petites mostres per analitzar, això formava part de la meua missió. Una mica més enllà vaig trobar un cartell que deia: "Entreu a les deveses, respecteu-les". Em vaig quedar uns instants tot meditatiu: què deuen voler dir amb això de "respecteu-les?" Per terra hi

auto - sport

VEHICLES TOT TERRENY

**TOTES LES
MARQUES
4 X 4**

SERVEI: SPORT GARATGE, S.A.

Passeig Marquès de Camps, 1-3 - Tel. i Fax 23 78 83 - SALT

havien uns papers arrugats, bosses velles illaunes abonyegades, en vaig agafar unes mostres. Podria tenir quelcom a veure amb la seva manera de respectar-les? tal vegada això és una mena d'abod? No, és impossible, no crec que hi tingui res a veure. Respectar-les deu ser estimar-les, cuidar-les.....

Quan vaig arribar al nucli habitat vaig veure que allà hi havia molts humans. És ben estrany que aquí hi hagi tanta aglomeració de gent i a les deveses tan poca. Potser no hi van perquè els fa respecte, això deu voler dir "respecteu-les", "tenir-hi respecte", només s'hi acosten els més agosarats, o potser per ells és com un lloc sagrat i no el gosen trepitjar. També és ben estrany que visquin en zones reduïdes tan encongit i amuntegats ens aquests edificis, els uns sobre els altres. Això ja m'ha estranyat quan ho veia des de la nau al voler per sobre la terra: les zones habitades ben aglomerades i tan d'espai verd que tenen al voltant: camps, valls, muntanyes..., però prefereixen viure tots junts i apilonats.

Va passar una senyora pel meu cantó i se'm va quedar tot mirant:

- Vostè no és d'aquí, veritat? va dir ella.

Però la majoria de gent n'hi es fixava en mi, estaven massa atrafegats, corrien amunt i avall, a peu o amb els seus vehicles i quedaven embussats davant uns llums vermells fins que aquests s'apagaven i se n'encenien uns de verds. Tampoc no entenia com els humans cridaven tant i discutien i s'enfadaven tot sovint per foteses, tan bonic com és viure en pau, estimant-se i perdonant-se els uns als altres. Que no els agrada ser feliços? Jo no podia comprendre res d'això, d'aquest comportament tan absurd i aquesta gent tan diferent de la nostra. Tot això era massa estrany per a mi i em superava àmpliament. Vaig decidir limitar-me a agafar les mostres que m'havien demanat i deixar totes aquestes cavil·lacions pels sociòlegs i estudiosos del meu planeta.

Xavier Margenat

Les Guixeres

*Barraques de totxana sota els castells de canya
presseguers i pruneres aguaiten els bancals.*

*Els ulls se'ns desentelen liquant-se en la muntanya
mentre esperem que torni la xala dels pardals.*

*Dos homes que traginen uns càntirs d'aigua dolça
ni buidant deu podrien omplir la meua set.*

*Sé que em rellisca endintre com l'aigua per la molsa
l'adéu de tantes vides sense calor ni fred.*

REMOTO
CENTRE RECANVIS MOTO

VENDA RECANVIS
TALLER REPARACIÓ

IMPORTADOR PER A ESPANYA

AGF30
PLASTICA FIBRA

ariete

UTAH

MALOSSEI

CHIARAVALLI
LA CORONA DEI CAMPIONI

polini

Ramon i Cajal, 8 - Telèfon 24 00 61 - SALT

Comunicadors

La comunicació és l'element més utilitzat per l'home. És necessari i forçós comunicar-se per poder tenir una bona relació, ja sigui entre nacions, pobles, família, amics o parelles. I no sempre funciona això de la comunicació. Moltes vegades un escolta allò que no vol escoltar o un altre ha de dir allò que no li agrada gens explicar. O d'altres vegades un està comunicant un concepte que l'altre no l'acaba d'entendre, però no li explica el que no entén, i llavors, a part d'una mala comunicació, hi han malentesos. I llavors passa el que passa. Es pot comunicar a través de la paraula, de l'escriptura. També a través de la música i el dibuix. La fotografia també és un bon mitjà de comunicació.

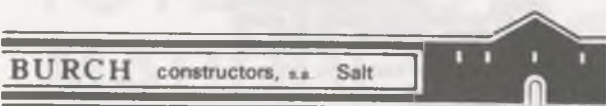
A la història de la humanitat hi trobaríem grans comunicadors -i també de dolents- al mateix temps que a través de la comunicació hi han hagut grans venedors. Venedors no solament d'idees (Jesucrist n'és un gran exemple), sinó també de productes. Per exemple els "xarlatans". Aquests venedors que cada vegada són més difícils de trobar, en una època no gaire

llunyana els podíem trobar en els mercats venent tot tipus de material, des de roba, menjar, elements de decoració... S'ha de dir, però, que els millors "xarlatans" són aquells que et venen allò

que no serveix per a res que no és necessari, que ho compres i llavors no saps què fer-ne. Però t'ha captivat la manera amb què "el xarlatà" t'ha venut el producte.

Com he dit, aquests perso-

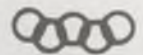

- * CASES
- * AMPLIACIONS
- * REHABILITACIO

C/. Processó, 57 - Tels. 23 86 02 - 23 43 59
17190 SALT (Girona)

Sport Garatge, s.a.

JOSEP CASALS

- * Reparacions
- * Engrassaments
- * Neteja

Pas. Marquès de Camps, 5
Tel. 23 33 11 - SALT

**Subministres
Catalunya, s.l.**

VOLVO

Camions i Autobusos

Pas. Marquès de Camps, 3 - Tels. 23 33 11 - 23 78 83
SALT

natges són cada vegada més difícils de trobar pels mercats o fins i tot a les fires. Aquests han estat substituïts, pels "xarlatans"-comunicadors dels diversos mitjans de comunicació. Molt especialment a través de la ràdio i la televisió.

Aquests comunicadors moderns, no solament et venen el que volen, sinó que s'hi forren. Guayen els diners que volen i a més són disputats pels elements (companyies) que volen vendre o manipular alguna idea o producte.

A la ràdio per exemple, tenim grans "xarlatans" que es comuniquen amb la seva audiència. Són lluitadors d'aconseguir el màxim d'audiència al preu que sigui. Des de Luis del Olmo, el més veterà, a Xavier Serdà, per citar-ne alguns que estan a les grans cadenes i que tenen programa a tot Espanya. Un altre que domina la comunicació radiofònica a Catalunya és, sens dubte, Josep Cuní.

Però és a la tele a on aquests comunicadors dominen el "cotarro" i a més hi fan pela llarga. Molts d'ells combinen la ràdio i la tele, així la comunicació és més forta. En aquest cas, hem de dir, però, que en Cuní que és l'amo de la ràdio, a la tele no ho aconsegueix, tot i que no para d'anar fent proves. O en Luis del Olmo, que això de la tele no li ha fet mai "tilín".

Tornant a la tele, doncs, aquí, a part de la paraula hi ha la

imatge. Personatges mediocres, com en Lobaton, que fa anys i panys que està a la tele, de cop i volta en el pitjor programa que ha aparegut mai, aconsegueix allò que mai haguessin pensat ni ell ni els directius. O la Rafaella Carra, que després de perdre audiència en el seu país, aconsegueix tenir els programes que vol a TVE, amb audiències molt respectades i a més cobrant un sou inimaginable.

A Catalunya, també tenim grans comunicadors. El més representatiu és sens dubte en Puyal. Un gran professional, amb molta experiència i que sap jugar entre el que és popular (allò que el públic vol, segons les audiències) i la qualitat. Tot i que cada vegada es més ell, ell, ell. Al final semblava més un tomb amb en Puyal que no pas amb el personatge invitat. En Puyal, tot s'ha de dir, té tants seguidors a la "tele" com a la ràdio. Quantes vegades el personal no veu els partits de futbol per la tele i escolta

en Puyal per la ràdio? Fins i tot els que van en directe al camp, escolten el que diu en Joaquim Maria Puyal. L'altre és en Miki MOTO, amb en Quim Monzó (que, perquè consti, en Quim és un comunicador primer de lletra, després de paraula i finalment de lletra, paraula i d'imatge). Les seves "persones humanes" han captivat un públic jove i no tan jove. I el més important, ha fet frontollar esquemes.

La tele també té comunicadors que són més de paraula que d'imatge. Aquest és el cas d'en "Canut", que és collonut. Ningú el vol, però ell hi és.

Un dels grups de comunicació més important que hi ha hagut a la història de la comunicació han estat els religiosos. Els que han venut i han tramès la "paraula de Déu". Allarg de la història aquests personatges han influït en les persones i en els governants. Actualment a Estats Units, aquests comunicadors de diverses religions, acaparen les millors hores de televisió. I tenen grans audiències en els seus "shows" il·luminats i "extraterrestres". Aquí en el nostre país encara no han arribat aquests comunicadors il·luminats, però com sempre, tot el que és dolent es contagia.

Guillem Terribas

AS Assessoria
SALT

ASSESSORAMENT FET PER PROFESSIONALS

Fiscal, laboral, jurídic, civil, jubilacions, assegurances, empreses, comptabilitat, etc.

ESTEM AL SEU SERVEI AL:

c/ Major, 58 - Telèfon 242457 - SALT

Restaurant La Brasa

Tel. 23 14 15

*Bon pa, bon vi, bona taula i bona brasa
són senyal de bona casa.*

Bar L'ESPELMA

Tel. 23 20 20

Major de Salt, 260 - Salt (Girona)

El discret encoc

Una característica que defineix el gènere humà és la seva tossuderia per anar contracorrent, intentant superar el que ens volen imposar les forces superiors. Igual que el monstre de Frankenstein es rebel·la contra el seu creador, invertim tots els nostres esforços a saltar-nos els decrets de la naturalesa. Inventem aparells per córrer a més de 200 quilòmetres per hora en pistes d'asfalt, dissenyem coets per anar a l'espai, ens trenquem les banyes per evitar que ens caigui el cabell i paguem el que sigui per retardar l'aparició de les arrugues a la pell.

Un exemple ben clar és la nostra actitud davant els canvis meteorològics. L'estiu, per exemple. És una cosa ben natural dir que a l'estiu fa calor, però preferim pensar que suportar les altes temperatures del nostre clima mediterrani no és una decisió pròpia de gent civilitzada i avançada com nosaltres i hi lluitem amb totes les nostres armes.

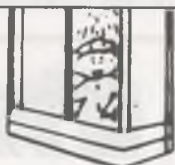
Contra l'esclavatge de l'aire condicionat i la ingestió de tota mena de líquids a temperatures vora de zero, però, s'ha de reivindicar la calor i aprendre a estimar la suor com el que és, un fluid corporal tan noble, o fins i tot més, que qualsevol altre. Si la mare naturalesa disposa que entre maig i setembre faci calor, cal acceptar-ho amb la mateixa naturalitat que quan tremolem de fred al voltant de Nadal.

Si ho assumim, podrem mirar al voltant nostre i veure les moltes possibilitats que ens ofereix la nova estació. I no cal que ens amarguem si no podem anar a passar quinze dies a la platja. Ben mirat, no se'ns hi ha perdut res. I sense anar gaire lluny, també es poden fer coses interessants. A l'estiu, la ciutat es torna un lloc més acollidor i menys agressiu. Hi ha menys trànsit, és més fàcil aparcar-hi i als cinemes no hi ha tanta cua. És el moment de sortir al carrer i redescobrir-lo, d'anar a la recerca i captura de les festes majors, com més populars millors i de totes aquelles coses que ens conviden a deixar el sofà i trobar-

nos amb gent desconeguda, fins i tot en un concert de música clàssica, preferentment sense jet-set.

Fàbrica de miralls
Col·locació i instal·lació
Especialitat en vidrieres
artístiques
Finestres de Celosia
Mampares per a bany

DISTRIBUIDOR

SOLAR S.A.

C/. Joan Maragall, s/n. - Zona Esportiva
 Telèfon 23 58 11 - SALT

AUTO TALLER

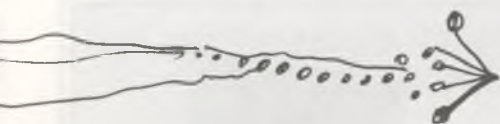
F. FELIU

C/. Pere Coll Guitó, 22 - Tel. 23 19 73 - SALT

Ctra. Nacional II (Encreuament Caldes)
 Tel. 46 03 66 - CALDES DE MALAVELLA

nt de l'estiu

Només podem optar per la televisió si som amants dels esports. El Mundial de Futbol, la Copa Davis de tennis, el Tour de França, i el Mundial de Bàsquet són les úniques propostes fresques de les televisions per a aquest estiu. La resta convida a fugir de la programació com dels menjars enllaunats, no fos cas que de tant consumir conserves acabem agafant una salmonel·la. Fins i tot la cançó dels Sau, pensada com una promoció de TV3, sembla que ens proposa apagar la televisió i fugir ben lluny. Hi ha coses més imaginatives a fer que no pas tornar a veure les mateixes sèries resclosides, concursos on ja ningú no es juga res i shows amb riures de plàstic de la temporada passada.

A Girona, el cinema surt al carrer i ens permet veure un grapat de pel·lícules que ja era impensable veure en pantalla

gran. Anys, enrere, abans que el vídeo i la multiplicació de les cadenes de televisió acabessin amb els bons costums, els cinemes s'omplien de reposicions i així els més joves podien descobrir els clàssics en el seu ambient natural. Des de fa un parell de setmanes, aquest esperit s'ha recuperat amb les projeccions de cinema al carrer. De "Nosferatu" a "A bout de souffle", passant per "El gran dictador" o "Las minas del rey Salomón", entre el 28 de juny i el 28 de juliol s'han programat quinze pel·lícules, tres per setmana, cada dimarts, dimecres i dijous, totes amb entrada gratuïta. Només cal portar la cadira i deixar que l'airet de la nit ens acaroni el clatell.

Josep Mir

mister
Sofà

GRAN CENTRE GIRONÍ DEL TRESILLO

Ctra. Barcelona, 240 - Tel. 20 82 14 (l'Avellaneda)
17001 GIRONA

OPTICA TARRUS, s.a

Jaume Tarrús i Galter

Òptic diplomad
Llicenciat en Ciències Físiques

Sta. Clara, 54 - Tel. 21 37 50 GIRONA
Dr. Ferran, 1 - Tel. 23 06 61 - SALT

**Descompte del 10% per a Jubilats
socis del «Casal de Jubilats»**

Notes d'estiu

La revifalla de les flors

D'un temps ençà han adquirit un gran protagonisme les plantes i flors decoratives als exteriors de les cases. Des de cases humils o pisos de luxe, des de masies de pagès a urbanitzacions recents, a l'entrada d'un poble petit o als parterres i giratoris de les mitjanes i grans ciutats.

De vegades en un racó obac, ombrívol i humil, al costat d'una senzilla porta d'un poble oblidat, se'ns apareix una sorpresa ben agradable: una esponerosa gernació de flors que una velleta amb tota paciència i constància ha anat cuidant, dia a dia, com un entreteniment però també molt especialment com un desig de fer més agradable l'entorn de casa seva i tal vegada presumir de tenir unes flors singulars o més boniques que qualsevol veí del carrer.

Escrivim poc i gairebé les dones no canten

Pràcticament, amb l'ús i abús del telèfon s'ha perdut el costum d'escriure cartes. Abans les cartes eren freqüents si teníem parents a Barcelona o a Andorra, posem per cas. Et felicitaven pel teu sant, t'explicaven coses personals, et preguntaven com estava la família, en fi, les cartes eren el mitjà de comunicació entre persones allunyades que de tant en tant es recordaven dels parents o nosaltres ens recordàvem d'ells. I no cal dir en temps de la mili si et tocava fer-la en algun racó de la Península o fora d'ella. Les cartes eren necessàriament

De vegades en un racó humil i ombrívol, al costat d'una senzilla porta d'un poble oblidat se'ns apareix una sorpresa ben agradable: una esponerosa gernació de flors...

el vehicle per comunicar-se i deixar constància que continuaves viu malgrat les males estones que passaves.

Ara el telèfon ho domina tot per més lluny que ens trobem. És la comoditat i escriure ens fa mandra. Això sí, quan alguns amics van de viatge a algun país exòtic solem rebre unes postals del lloc, que donen testimoni que hom hi ha estat allà, i que és la mar d'interessant.

I avui les dones, mestresses de casa, ja no canten com abans. I és que els matins, a l'estendre la roba al balcó, o al fregar els plats o al rentar al safareig era ben comú sentir cants i cançons, quan feien la neteja de casa o endreçaven la roba als armaris. Eren cançons vives, espontànies,

potser inacabades, recollides de la tradició popular o de les melodies dels anys 50.

Què és el que ha acabat amb el cant de les dones de la neteja els matins quan estaven alegres? Deu ser el soroll dels cotxes que han apagat les veus, o el soroll que produeix la construcció, les fàbriques, i les màquines presents en la societat cibernètica.

Si retornés el silenci d'abans, les dones, al matí, mentre rentessin la roba o l'endressessin als armaris tornarien a cantar...

Entot cas, esperem un miracle i que el silenci retorni als carrers i a les llars, perquè se sentin els cants com abans, i també el refilet dels ocells amagats dins d'algun arbre.

El romaní trasplantat

*Un camí em guia a les deveses.
Va de pas a la ribera del Ter,
quan camino no miro a cegues
per contemplar aquelles fileres,
de formigues fent el seu graner.*

*I mirant i olorant...
vaig sentir la flaire,
de farigola i romaní
amb la seva olor escampava
a l'aire tot dient...
sóc aquí, sóc aquí!*

*El romaní quan s'ha adonat,
cara a ell la meva mirada,
a mi m'ha preguntat...
és per mi aquesta ullada?*

O la farigola us ha captivat?

*Jo, satisfet que em contempleu,
i si us plau feu-me vista,
amb la brisa parlaré si voleu,
ja que no us mereixeu
que un romaní sigui autista.*

*De nou he rebrollat aquí.
Una mà ben assenyada,
després de portar-me a beneir,
va dir-me: no ploris romaní
que jo et faré reeixir.*

*De la muntanya he sorgit,
a vora el riu he rebrollat,
no em sento entristit
si aquest és el meu prat.*

*Heus aquí, tinc companyia
de verdor i de matolls,
de la lluna quan brilla
del sol, marrecs i aiguamolls!*

*I quan sigui la diada
d'escampar la flaire a l'entorn
no ploraré si em fas esqueixada
formo part de les ferides del món.*

Anna Bonal

Tintoreria REGOLTA

Pells - Llanes de matalàs
Catifes i tot el que fa referència
a la nostra indústria

C/. Major, 312 - Tel. 23 45 43 - SALT

Venda i reparació de bicicletes
velomotors i motos

MOTOS CATALUNYA

PERE TEIXIDOR

C/. Major, 307
Telèfon 23 93 67
SALT

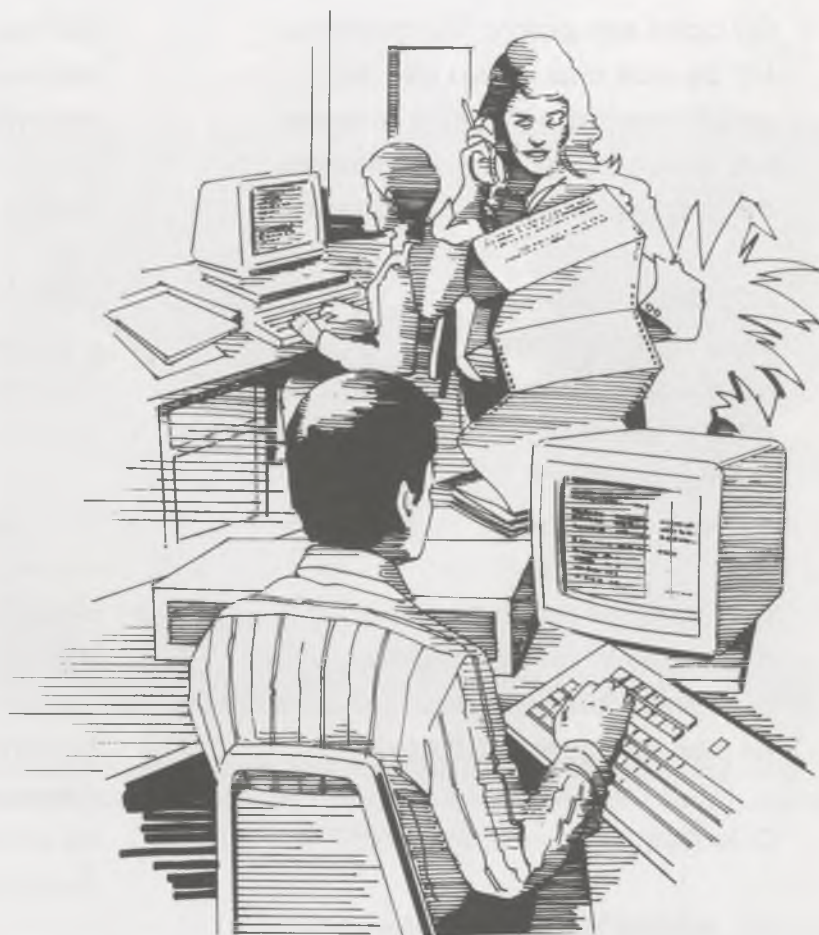
MONTESA
PEUGEOT
VESPINO
DUCSON
HONDA

DUCATI
VESPA
DERBI
PUCH

La fe d'errades

Els qui, amb més o menys assiduitat, ens dediquem a escriure papers per a ser publicats en lletra impresa, ens hem hagut d'anar acostumant a les errades d'impremta, que en molts casos passen inadvertides al lector, però que, en altres, poden canviar completament el sentit d'allò que volíem expressar i, fins i tot, dir el contrari del que volíem dir. Amb el temps -amb l'experiència- s'arriba a la conclusió que, ja que és inevitable, t'hi has de conformar. Acabes posant-hi pell morta. Per més correctors i controls que s'hi posin, saps que no hi ha res a fer; que l'errada d'impremta apareixerà malgrat tot, al lloc més inoportú i et farà dir allò que no volies dir. Per això, perquè no hi ha res a fer, els diaris i revistes han hagut d'inventar la secció de "Fe d'errades": reconèixer l'error i confessar-lo. Quin altre remei ens queda?

L'anecdolari derivat de les errades d'impremta a diaris i revistes, seria interminable i ja hi ha qui s'ha dedicat a recollir-ne i publicar-les com a curiositat. Per poca atenció que es presti a la lectura de la premsa, cada dia podem descobrir errades sovint ben divertides (per descomptat que, a l'autor, no n'hi fa gens ni mica, de gràcia). Ara mateix ens en ve una a la memòria. Ja fa temps -als anys seixanta- Mossèn Bolós (q.e.p.d.), publicava diàriament a "Los Sitios" la secció *Ángulo de la ciudad* -en castellà, naturalment- que firmava amb el pseudònim de *Gerión*. S'esqueien les Fires i Festes de Sant Narcís i aquell *Ángulo* anava dedicat a lloar la figura del gloriós

Patró, Un Sant importantíssim que té un lloc "a la dreta del Altísim", segons va voler dir i va escriure el recordat Gerión. El drama es produeix quan, l'endemà, li surt publicat, textualment, que Sant Narcís està situat "a la dreta del Atletismo".

Drama semblant ha hagut de suportar ara el bon amic Pau Masó quan, al seu article *L'arròs*, publicat a la pàgina 75 del nostre Programa de la festa Major, la intromissió d'una lletra -una sola lletra!- en una paraula, li fa variar completament el sentit de la idea original, fins fer-li dir el contrari del que realment volia dir. Rellegiu-lo. Cal al final de l'article, en l'última columna, Pau Masó blasma el costum de llançar arròs sobre els nuvis a la sortida de l'església, entre altres motius

perquè és un *costum important*. Això és el que ell va voler dir i va escriure. Però el que ha sortit publicat li dona un sentit ben diferent. Per culpa d'una lletra -una sola lletra- en lloc de *costum important*, apareix *costum important*, cosa que -ja ho veieu- contradiu totalment la intenció amb que va ser pensat i escrit.

No hi ha solució, ja ho hem dit al principi. No creiem que hi hagi cap publicació -diari, revista, llibre...- que pugui declarar-se exempta d'errades d'aquest tipus. I en aquest sentit, hi ha un recurs en el qual nosaltres confiem molt: la intel·ligència, la perspicàcia i la comprensió dels lectors.

FESTA MAJOR DE SALT

del 22 al 26 de juliol de 1994

EL PROGRAMA - ANY 5 - JULIOL NÚM. 5 - SUPLEMENT D'ESTIU DE LA REVISTA LA FARGA

LA FARGA

**col.labora i
anuncia't**

Presentació

Fa uns anys, una persona de terres de Mallorca que exercia la seva funció a Salt, va dir una gran veritat: el que no és normal és anormal. I aquesta cosa tan senzilla, que a cop d'ull, per la seva naturalitat, és una ximpleria dir-ho, engloba una intel·ligent filosofia, ja que en les frases simples hi ha tota una sàvia concepció de la realitat, atès el seu caire metafísic. I per això podem dir que avui dia hi han moltes coses que no són normals.

A peu pla, nova secció de la revista La Farga, vull descriure la visió de les coses que se'ns presenten en una societat a on s'entén que hi hauria d'haver un grau molt alt de desenvolupament i cultura, és a dir, de benestar per a tothom, a més del tarannà del gènere humà, que és social per naturalesa, alhora el que comporta de convivència i solidaritat.

La filosofia de la secció **A peu pla** es condensa d'una manera molt planera dins del darrer article de La Capsa de Vidre, amb humanisme, racionalitat i com a centre de tot l'home, la humanitat, però sense fer esment al poble de Salt, sinó d'un abast més ampli, és a dir: sense cenyir-ho o limitar-me a un territori concret.

Per això, desitjant una societat més justa, més humana i a fi de voler trobar solucions per reequilibrar les desigualtats existents, hem de redefinir alguns conceptes que sembla de per si que ja estan assimilats, però es veu que no. Us convido a la reflexió.

El proper article serà: la democràcia.

Agapit Alonso

El present treball és una petita introducció a la realitat actual de la natura humana, i en conseqüència, de la humanitat, que, amb la falta clara de valors humans, ens oblidem de manera freqüent dels símbols que identifiquen l'home. Ja que és l'home qui materialitza les diferents vicissituds que en aquest pla ens ocupa. Per això vull presentar una de les formes més antigues que simbolitzen l'home i la seva transcendència, gaudint del beneplàcit d'inquisidors, perseguidors i manefles, que han representat la seva cordial compareixença en un tema tan delicat.

Què és la creu?

La creu és una fusta clavada verticalment a terra, i travessada en la seva part superior per una altra, que és més curta (patibulum), a on es clavaven les extremitats de certs condemnats. Per regla general, el reu portava el patibulum des del lloc a on era presoner fins al cadafal, lloc d'execució.

Diferents tipus de creus

Al llarg de la història, la creu ha adaptat diferents formes: creu de tau, a on el patibulum és a dalt de tot del tronc; creu llatina,

la que estem acostumats a veure; creu de Sant Andreu, és una X; creu de Sant Pere la llatina al revés, creu grega, amb els quatre pals iguals; creu ancorada, la que té les puntes que acaben en àncora; creu de Malta, amb vuit puntes; creu egípcia, la que acaba amb una ansa; creu gammada, la de braços iguals, i els seus estrems es dobleguen en la mateixa direcció; creu papal, la de tres patibulum, i el del mig més llarg; creu de Lorena, la de dos patibulum, el de sota més llarg que el de sobre; creu

potenzada, la que acaba en forma de T; creu esvàstica, la gammada, a on els seus braços es dobleguen cap a la dreta; creu trebolada, la que acaba en forma de fulla de trèbol,

Dels orígens fins al cristianisme

Des dels seus orígens, una de les formes més primitives de la creu és la creu esvàstica o gammada, que representa ideogràficament la rotació diürna del sol. Cal recordar que, en aquell temps, hom pensava que el sol donava girs al voltant de la terra, al revés de com és ara. Aquest tipus de creus s'ha

AGENT OFICIAL PER A SALT

GUDAYOL
 AUTO-TALLER S. A.

EXPOSICIÓ I VENDA:

Carrer Major, 156
 Telèfon 24 20 43
 17190 SALT

trobat a l'Índia, al Nord d'Europa i al País Basc, també a tota l'àrea cultural mediterrània.

A més, la creu era una forma d'execució, ja que, a Roma, els esclaus i els no ciutadans romans podien ser lligats a un pal, a vegades de caps per avall i flagel·lats. Algunes vegades s'hi afegia una barra transversal (patibulum), situada al cap del pal (creu de tau); o més avall, creu llatina, en la qual es lligava el condemnat, o se'l clavava, amb els braços oberts, i sobre

d'una banqueta, a fi d'evitar l'esqueixada de les mans, i així el castigat estava exposat fins a la seva mort. Una petita fusta indicava el nom i el motiu de la seva execució.

Amb el cristianisme, el misteri, el sacrifici de la creu, s'introdú el misteri de la redempció dels homes pel sacrifici de Crist en la creu. I la imatge de Jesús a la creu va rebre aviat adoració, ja que es dirigeix a ell, que és Déu. La creu com a símbol del cristianisme es va començar a generalitzar a partir de l'Edicte de Milà (313). La introducció de la imatge de Crist en la creu es produí en l'època romànica.

La creu simbolitza l'home

Sense cap mena de dubte la creu simbolitza l'home, ja que hi ha un tronc, i unes parts que difereixen d'aquest, que bé podrien ser les extremitats. No hi ha cap altre signe que identifiqui una persona amb els braços

oberts com aquest. D'aquí ve l'interès per redefinir un símbol que reconegui l'home i per estudiar-lo.

Altres formes de creu

Al llarg de la història hem trobat, des de molt antic, el símbol de la creu, però aquest no fa referència a l'home, com poden ser la creu esvàstica, que l'agafaren com a símbol del nazisme (amb la prolongació dels braços doblegats a la dreta). La creu gammada, que és una creu en moviment, i que representa la

rotació diürna del sol, ha estat trobada a tot el mediterrani.

També es troba la representació de la creu en certes cultures precolombines (creu de Palanque, cultura Maya).

Els assiris i els hebreus fixaven els cadàvers els reus en pals verticals, a fi de fer públics els seus crims.

Una altra creu és la creu de foc, que portaven com a símbol els moviments del Ku Klux Klan als EEUU.

Avui dia, certs moviments agnòstics han desenvolupat, a fi de diluir el senyal inequívoc i tràgic de l'home, l'asterix. Però aquest, al cap i la fi, no és ni més ni menys que una doble creu, és a dir, la creu de Sant Andreu (X) superposada al tronc o fusta vertical i aleshores tenim la creu en tau

bífida, que presenta la forma de i grega (Y).

La nova creu

Després dels diferents estudis que s'han fet de les distintes formes de creus, avui dia cal presentar un nou tipus de creu, ja que moltes d'elles, que ens han presentat fins ara, han quedat antiquades.

En una era digital, informatitzada, electrònica, de raigs, etc..., cal presentar un nou disseny, ja que el tronc i el patibulum estan molt lluny de la nostra existència. Aquest nou tipus de creu, que bé es podria presentar a qualsevol col·lectiu de Nova York, és aquell tronc originari (individu) i que, de sobte, queda travessat per una ratlla de llum (raig), i aquest condiciona permanentment la seva existència. Aquest corrent de partícules materials traspasa l'organisme de l'individu i el limita (subordina). Això no és ni més ni

menys que la seva creu, el seu suplici. I el que succeeix és que aquell vell patibulum (eix transversal) que portava el proscrit des del seu lloc de retenció fins al cadafal, ara, amb aquest nou raig, una persona pot portar el patibulum a sobre durant molts anys.

"Zapping": Versió actual de fer safareig?

Una actitud pròpia de l'espècie humana, i no sé si també comuna a tota l'espècie animal, és l'afany de conèixer. Sembla que sovint volem ser arreu i saber-ho tot. Fins i tot amb una certa supèrbia ens sembla que allò que no sabem o no coneixem ja no pot existir o passar. Aquest afany, portat a l'extrem, ens pot ocasionar angoixa en voler-ho saber tot de tot.

Si en temps dels nostres avis el gran centre de xafarderies era el mercat o la plaça del poble o barri, en versió actual, el "zapping" podria ser-ne la substitució. Volem estar a l'última de tot, si no del veí, perquè aquest no surt a la televisió, sí de tots els canals possibles que la petita pantalla ens ofereix. De l'ús que en fem dependrà que pugui esdevenir una manera de violar converses pel fet de caure en el parany de deduir la globalitat d'una exposició havent-ne escoltat tan sols una petita part.

Asseguts a la butaca, amb el comandament a distància a la mà, saltem de canal en canal per arribar a pescar totes les notícies que els diferents informatius ens puguin donar, sense deixar-ne cap, i barrejant el que és ficció amb el que potser és documental, o un fet real, o comèdia, drama, "reality show", espectacle, programa infantil o musical. Vaja! no saber si és realitat o ficció, creïble o no, ens pot portar a una considerable distorsió de la realitat.

Potser darrera aquesta mania informativa-com alguns l'han anomenada, la "infomania"- hi ha el neguit amagat que el món no continuarà rodant si hom no està al corrent de tot. No voldria deduir d'això que no haguem d'estar informats del que passa, d'interessar-nos pel que ens envolta. Informats sí, però no saturats. Ocupar-nos-hi, sense preocupar-nos-en obsessivament. El pas següent a la satu-

ració és la indiferència, i val la pena salvar-nos d'aquest perill prenent amb seriositat la informació que rebem, lluny de caure en la frivolització.

Davant l'allau informativa, la nostra resposta no ha de ser restar-ne al marge. Cal un temps per reflexionar, per destriar i per interpretar la informació rebuda. Sapiguem concedir-nos-el. En aquest procés d'interiorització de tot el que ens emeten els mitjans externs, hom topa amb el límit de la capacitat humana, i és llavors quan reconeixem que "el món continua rodant com si res", tant si hom resta malalt al llit com si té la ràdio connectada tan bon punt posa els peus a terra de bon matí.

Marta Burguet i Arfells
de l'Àmbit Maria Corral

GESTORIA ADMINISTRATIVA

Impostos - Vehicles - Llicències - Assegurances Socials
DECLARACIÓ DE RENDA, podem solucionar els vostres dubtes

ASSEGURANCES - INCENDIS - ROBATORIS - VEHICLES, etc...
NACIONAL HISPÀNICA, S.A. - SEGUR - CAIXA - GENERALI

Pas. Països Catalans, 147 - Tel. 24 44 49 - 17190 SALT

RELOTGERIA - JOIERIA

Eomas

PLAQUES I TROFEUS

C/. Major, 83
Tel. 43 47 70

SALT

LA FARGA - Revista de Salt

Passeig Verdaguier, 1 - 17190 SALT

Nom i cognoms.....

Adreça..... Telèfon.....

Codi Postal..... Població.....

D.N.I..... Profesió.....

Desitjo subscriure'm a "LA FARGA - Revista de Salt", editada pel Casal de Jubilats de Salt, i faré efectiva la subscripció anyal de 1.500 ptes. (per l'any 1994) per mitjà de rebut bancari.

Signatura

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Senyors:

Els agrairé, que amb càrrec al meu compte/llibreta, atenguin els rebuts que els presenti el Casal de Jubilats de Salt, anyalment, per a la subscripció a "LA FARGA - Revista de Salt".

Títular compte/llibreta.....

Banc/Caixa.....

Agència/Adreça.....

Número de compte/llibreta.....

Signatura

L'acudit foll

COPSAT AL VENT

Conte

"Bé noi, ja ho tens tot resolt; ja et podràs casar si et convé, però la teva dona no morirà pas de part". Aquesta era la sentència del metge de l'hospital militar on havia hagut d'ingressar per causa d'una malaltia que li havien encomanat en una expansió sexual en una casa de mal record. Ressonaven a les seves oïdes les fatídiques paraules. La teva dona no morirà pas de part. Adéu il·lusions de paternitat! Ja no podria pensar de veure néixer i créixer els seus fills. Per ell seria què desig completament vetat i ell n'era el responsable.

La seva mare era vídua i tenia una casa de menjars i begudes de la qual vivien normalment sense estretors econòmiques. Només el tenia a ell com a únic fill i la seva il·lusió era de veure'l casat i amb fills que donessin continuïtat a la família. Sovint li deia: "per què no et busques una xicota i et cases?" Ell li donava llargues a l'assumpte.

La mare insistia: "el negoci marxa, però estem tots dos sols com unes òlibes. La Coloma és molt bonica i sembla que li cau bé que la festegis. Només falta decidir-te. Faríeu una bona parella".

- No mare; precisament perquè l'estimo no m'hi vull casar.

- I això per què?

- És trist d'explicar. Quan vaig estar ingressat a l'hospital, el metge, en donar-me d'alta, em va fer aquesta reflexió. Si et cases, no faràs mal paper però no seràs apte per engendrar. I com que l'estimo, la

Coloma, no em vull fer responsable del fracàs del més temut per totes les dones. La inferilitat.

- I si el diagnòstic del metge fos equivocat? A vegades en el seu decurs, la naturalesa canvia.

- Què més voldria jo!

- Doncs decideix-te i prova-ho. Només provant se saben les coses.

En Fidel i la Coloma ja són parella. Viuen enamorats, però el diagnòstic del metge es manté certer. Ella no ha pogut concebre i ell no s'atreveix a explicar-n'hi la causa. La por de perdre-la el fa més egoista i opta per posar el cap sota l'ala, com vulgarment es diu.

La fatalitat es diu Jordi. En Jordi és un noi jove i cepat amb un caràcter alegre i rialler, que trobant-la sola a la Coloma, amb franquesa li diu: Què feu amb en Fidel que encara no se t'alexca el davantal? Si fos jo, hi posaria punt a la primera".

- Calla, boig; si en Fidel et sent et trencaria les cames.

- A mi em preocupes més tu que no pas ell. Ets tu si de cas la que ho ha de voler. En Jordi ha dit la paraula màgica. A la primera. El desig de ser fèrtil domina tots els altres i quan coincideixen intencions, les ocasions se cerquen i es troben. I en Jordi i la Coloma es van trobar. I la promesa no va fallar. A la primera.

La Coloma, un cop aconseguit el seu desig, defuig en Jordi, però ell cadà vegada més insistent en el seu egoisme, la buscava constantment sense considerar de comprometre-la.

Mentrestant una minyona vella de la casa en adonar-se d'allò que succeïa,

va comunicar a la Coloma una notícia molt important. Que ella havia sentit una conversa entre mare i fill en la qual es parlava de la probabilitat d'en Fidel de no ser apte per engendrar, per causa d'una operació que se li havia practicat durant el servei militar.

Aquella revelació de la minyona va tenir un efecte suavitzant sobre la seva infidelitat. Savia que havia faltat a la promesa, però ara se'n sentia menys culpable. L'havien enganyada en no revelar-li un fet tan transcendental. Potser, d'haver-ho sabut amb antelació, ho hauria acceptat passivament com una desgràcia. Tot menys mantenir-ho com un secret, del qual depenia tota la seva il·lusió femenina.

Mare i fill, percebuts que passava quelcom d'anormal, van preparar un parany. Això i la insistència insaciable d'en Jordi els va posar tots dos en evidència i els retrets van ser dramàtics com cal suposar.

Va ser llavors quan es va presentar altiva la Coloma, més acusadora que rea. Sóc jo la que us acusa a vosaltres dos de no haver-me revelat un fet tan fonamental. I a tu, Jordi, d'haver seguit només els impulsos de la teva libidinositat sense tenir en compte els meus sentiments i de posar-me en una situació compromesa. La meua decisió és la de deixar-vos a tots dos i anar-me'n sola amb l'alegria del fill que espero. No ho endevineu amb la lluisor dels meus ulls?

Astorats els dos homes, davant les revelacions de la Coloma, tots dos volien assumir la paternitat del seu fill. En Fidel al·legava els seus drets polítics i en Jordi els seus drets naturals.

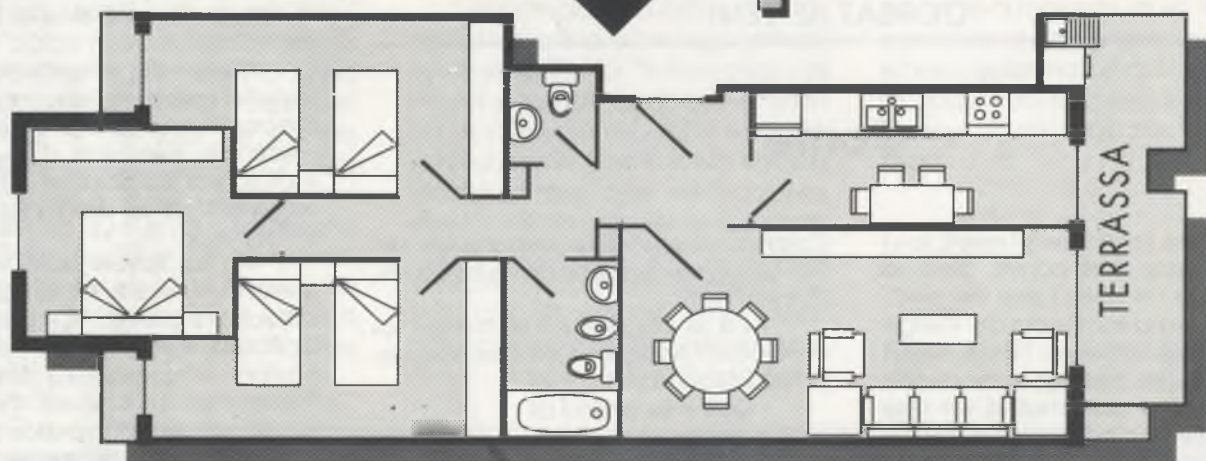
La Coloma va contestar: me'n vaig alegrement sola. No puc continuar amb tu, Fidel, perquè entre nosaltres dos sempre hi hauria l'ombra perenne d'en Jordi. I no me'n vaig amb tu, Jordi, perquè en mi has anteposat les teves satisfaccions als meus sentiments, prescindint de mi com a persona.

El fill que porto dins és ben meu i solament meu. Cap de vosaltres es mereix el dret de compartir-ho.

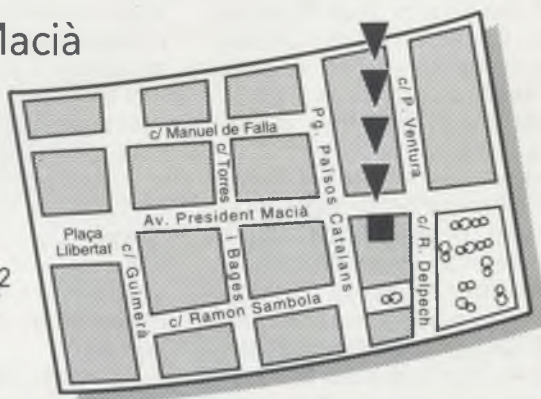
Ara sí: tenim el vostre pis

DIS-ART

al millor preu!

- ▶ a **Salt**, a l'av. de Francesc Macià
- ▶ **3** dormitoris **dobles**
- ▶ **1** bany + auxiliar
- ▶ menjadors-estar de **21,5m²**
- ▶ **cuina** amb espai per a taula
- ▶ **pàrquing** opcional
- ▶ **facilitats** de pagament.

Acollibles al Pla Quadriennal de l'Habitatge.
Préstecs a partir del 7'5% segons ingressos.
Subvencions de la Generalitat del 5%
o del 10% segons comprador.

EUGESA
CONSTRUCTORA • IMMOBILIÀRIA

Fem realitat el vostre somni

C/ Major, 182 - 17190 SALT (Girona)

Tel. 23 55 61